

ΤΙΤΟΣ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ

Σὲ βρίσκει ἡ ποίηση

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ

VIII

Ἐκεῖ πού στριμώχνεσαι στὸ λεωφορεῖο ἐπιστρέφοντας
στὸ σπίτι
πού γυρνᾷς ἀπὸ γραφεῖο σὲ γραφεῖο ζητώντας μιὰ δουλειὰ
πού ἐπιχειρεῖ νὰ σὲ ταπεινώσει ἕνας ψηλότερα ἰστάμενος
πού ἐκτοπίζεσαι ἀπὸ πειθήνιους νεοφερμένους
πού χαίρεσαι γιὰ τὰ καλὰ λόγια πού εἰπώθηκαν γιὰ σένα
πού θὰ ἤθελες ν' ἀκούσεις κι ἄλλα κι ἂς μὴν τ' ὁμολογεῖς
ἐκεῖ πού πατᾶς γκάτζι στὰ 180 μὲ τὸ καινούργιο σου
αὐτοκίνητο
πού δὲν τσιγγουνεύεσαι ἄλλο στὰ δῶρα πού προσφέρεις
πού φλυαρεῖς, ψιλογοκομενίζεις, πᾶς νὰ φρεσκάρεις
τὴ φιγούρα σου
πού ξάφνου μέσα στὴν ἐπιπολαιότητα ἔχεις μιὰν
ἐκλαμψη εὐφυΐας
ἐκεῖ πού ἀρνιέσαι τὴν ὑποχρεωτικὴ κατάργηση τῆς μοναξιᾶς
πού δὲν ἀποδέχεσαι τὴν καθεστωτικὴ ἐπιβολὴ τῆς εὐτυχίας
πού νιώθεις κυρίαρχος τοῦ παιχνιδιοῦ ἐνῶ εἶσαι
χαμένος ἀπὸ χέρι

πὸ βγαίνεις μὲ σημάδια ἀπ' τοὺς λαβύρινθους
τῆς πολιτικῆς
ἐκεῖ πὸ ἀγωνιᾶς γιὰ τ' ἀποτελέσματα μιᾶς ἀξονικῆς
πὸ στενοχωριέσαι γιὰ τὶς ἀρρώστιες καὶ μακρινῶν σου
ἀνθρώπων
πὸ ἐλπίζεις πὸς ὅλοι θὰ βγοῦν γεροὶ ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο
ἐκεῖ πὸ σταματᾶς τὰ πάντα ἐνῶ τρέχουνε οἱ προθεσμίες
πὸ περνᾶς βδομάδες ψάχνοντας τὴ λέξη πὸ ἀκριβῶς
χρειάζεται
ὥσπου ἓνας ἄλλος μέσα σου σὲ ἀπαλλάσσει, ἀναλαμβάνει
νὰ τὸ κάνει
ἐκεῖ πὸ λὲς ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀστεῖα μπρὸς στὸ κυνήγι
τοῦ ψωμιοῦ
κι ἔπειτα βλέπεις ὅτι χωρὶς τὶς λέξεις τίποτα δὲν ἀποκτᾶ
ὑπόσταση...

Ἐκεῖ ἀπάνω σὲ βρίσκει ἡ ποίηση.

IX

Ἡ ποίηση ἔρχεται νὰ σὲ βρεῖ μὲ ποδήλατο, μὲ μηχανάκι,
μὲ αὐτοκίνητο
ἄλλοτε ἔρχεται σὰν ἀμαζόνα μὲ τὸ σπαθι ὑψωμένο
ἄλλοτε σὲ ἀκολουθεῖ ἀπὸ τὸ σουπερμάρκετ σὰν
κουρελοῦ ζητιάνα
σὲ παρασύρει ὅπως πορνοστὰρ σὲ φαντασιακὲς ἀβύσσους
σὲ ἀνακαλεῖ στὴν τάξη σὰν διευθύντρια ἀναμορφωτηρίου
σοῦ ἐμφανίζεται στὰ ἔγκατα τοῦ ὕπνου σὰν ἄσπιλη
παρθένα
σ' ἐξαπατᾷ στέλνοντας στὴ θέση της μιὰ θεραπαινίδα της
κι ἐσὺ νομίζεις πὼς τὴν ἔριξες ἐπιτέλους στὸ κρεβάτι σου
σὲ καλεῖ μὲ ντουντούκα νὰ φωνάξεις κομματικὰ
συνθήματα
σὲ περιπαίξει δίνοντας προτεραιότητα στὶς σοβαρές σου
ἀσχολίες
σοῦ γεμίζει τὸ ἄδειο γραμματοκιβώτιο τῶν φιλοδοξιῶν
σὲ δελεάζει μὲ ὄνειρα δόξας, χρήματος, ἀθανασίας
σὲ πείθει σὰν ἄπιστη ἐρωμένη πὼς εἶναι δική σου μόνο

σὲ προσπερνάει γιὰ νὰ ξεσκονίσει νεκροζώντανους
ἀρχηγούς
σοῦ φουσκώνει τὶς οὐτοπίες ὅσο νὰ σκάσουν σὰν μπαλόνη
σοῦ θυμώνει ἅμα δὲν βλέπεις ὅτι προσπαθεῖ νὰ διαλύσει
τὴν ὁμίχλη
σοῦ ζητάει βοήθεια ἅμα τὴν κυνηγοῦν οἱ ἐξουσίες
ποῦ ἀψήφησε
σοῦ λέει πῶς κι ὅταν τὶς ὑμνοῦσε, κρυφὰ τὶς ὑπονόμευε
σοῦ ἐπισημαίνει τὶς κοινοτοπίες, σοῦ ἀνατρέπει
τ' αὐτονόητα
σοῦ ψιθυρίζει μυστικά ποῦ πρέπει ἐσὺ νὰ ἐξιχνιάσεις
σοῦ φωτίζει πράγματα ποῦ μέναν σκοτεινὰ ὡς τότε
ὥσπου κάποια στιγμή σὲ ἀνταμείβει γιὰ τὴν ἀφοσίωσή σου
σοῦ ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθεια, σοῦ λέει καθαρὰ πῶς
ἀνήκει σὲ ὅλους.

Ἐκεῖ ἀπάνω ἡ ποίηση βρίσκει τὸν καθένα μας.